

være noget ganske enestaaende pragtfuldt. Det siger han i hvert Fald selv.«

»Ja, det havde unægtelig været meget morsomt.«

»Deres Mor tør jeg jo desværre ikke tænke paa at indbyde. Men i Grunden kunde vel ogsaa Hugo Martens og hans Frue være en tilstrækkelig betrygende Æresvagt for Dem. Fru Martens er en fuldendt Dame. Og en Organist er jo halvvejs en gejstlig Herre.«

Jytte manglede ikke Lysten. Hun blev helt sørgmodig stemt, fordi hun ikke kunde sige Ja. Men da hun opfattede hans Indbydelse som Spøg, svarede hun ikke noget. Imidlertid blev han ved at trænge ind paa hende, og det i en utaalmodig og lidenskabelig Tone, der bragte hende til at studse. Det var virkelig hans Alvor!

Hun saae paa ham, og der var noget i hans Udtryk, der ikke huede hende.

De var netop kommen Salen rundt to Gange, og hun standsede nu og bad ham ledsage hende tilbage til den lille Sal. Paa Vejen ud gennem Gangene fortsatte han med sit Forsøg paa at overtale hende, og hun begyndte at ane Uraad. Han maatte sikkert have en eller anden Bagtanke med den Indbydelse.

Paa Grund af de mange Mennesker, de mødte, havde hun allerede sluppet hans Arm. Nu trak hun sig endnu lidt længere bort fra ham. Og pludselig